

Poštnina plačana v gotovini

SALEZIJSKI VESTNIK

GLASILO
ZA SALEZ.
SOTRUD-
STVO

ŠTEV. 2
1938

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.
2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani **položnice** ali **nakaznice** zapisati **namen pošiljke**, da moremo brez zamude in iskanja tako pravilno vknjižiti.
3. Za **pošiljke denarja** se poslužujte naših položnic: **štev. ček rač. 12.945** z naslovom: „Salezijsko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišite številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici **štev. 16.498** z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni n isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani inamen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V Aprilu: 1. 6, 14 — 2. 7, 15 — 3. 8, 16 — 4. 9, 17 — 5. 1, 18 — 6. 2, 19 — 7. 3, 20 — 8. 4, 21 — 9. 5, 22 — 10. 6, 23 — 11. 7, 24 — 12. 8, 25 — 13. 9, 26 — 14. 1, 27 — 15. 2, 28 — 16. 3, 29 — 17. 4, 30 — 18. 5, 1 — 19. 6, 2 — 20. 7, 3 — 21. 8, 4 — 22. 9, 5 — 23. 1, 6 — 24. 2, 7 — 25. 3, 8 — 26. 4, 9 — 27. 5, 10 — 28. 6, 11 — 29. 7, 12 — 30. 8, 13 — 31. 9, 14

V Maju: 1. 7, 15 — 2. 8, 16 — 3. 9, 17 — 4. 1, 18 — 5. 2, 19 — 6. 3, 20 — 7. 4, 21 — 8. 5, 22 — 9. 6, 23 — 10. 7, 24 — 11. 8, 25 — 12. 9, 26 — 13. 1, 27 — 14. 2, 28 — 15. 3, 29 — 16. 4, 30 — 17. 5, 31 — 18. 6, 1 — 19. 7, 2 — 20. 8, 3 — 21. 9, 4 — 22. 1, 5 — 23. 2, 6 — 24. 3, 7 — 25. 4, 8 — 26. 5, 9 — 27. 6, 10 — 28. 7, 11 — 29. 8, 12 — 30. 9, 13 — 31. 1, 14

Nove častivke:

9. skupina: *Sagaj Rozika*, Cezanjevci, Ljutomer; *Senčar Lizika*, Kamensčak, Ljut.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Babnik Marija, Ljubljana;
Belehar Franc, Lahovče;
Canjkar Franc, Sv. Tomaž pri Ormožu;
Elzner Elza, Zagorje;
Finžgar Ana, Kropa;
Fras Marija, Mala Nedelja;
Fujs Terezija, Beltinci;
Galjot Jožef, Marijane, Zg. Brnik, Cerklje pri Kranju;
Jeraj Marija, Nizka, Rečica v Savin. dol.;
Juvan Apolonija, Ljubljana;
Jeršič Marija, Lipa, Štore;
Kotnik Jožefa, Otok, Stari trg pri Rakeku;
Klemenčič Marjeta, Artiče;
Kač Marija, Sv. Pavel pri Preboldu;
Kuralt Jakob, Žabnica;
Kobale Apolonija, Sv. Jurij ob Taboru;
Kopitar Ana, Ljubljana;
Kolarič Marija, Drensko rebro, Pilštanj;
Kos Andrej, Cerknica;

Lešnik Frančiška, Št. Pavel pri Preboldu;
Lokavšek Angela, Koprivnica;
Leskovšek Cilka, Celje;
Majcen Roza, Nova cerkev;
Modic Helena, Nova vas pri Rakeku;
Nadu Marija, Novi sad;
Plut Neža, Krvavčji vrh, Semič;
Pečovnik Neža, Šoštanj;
Petrove Frančiška, Pristava;
Pfeifer Dora, Železniki;

Naš veliki prijatelj, častilec Marije Pomocnice in sv. Janeza Boska preč. gospod kanonik dr. *MIHAEL OPEKA* je dne 26. II. v Gospodu zaspal. Bog mu bodi bogat plačnik. Pri njem je našel večni mir.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

L. XXXIV

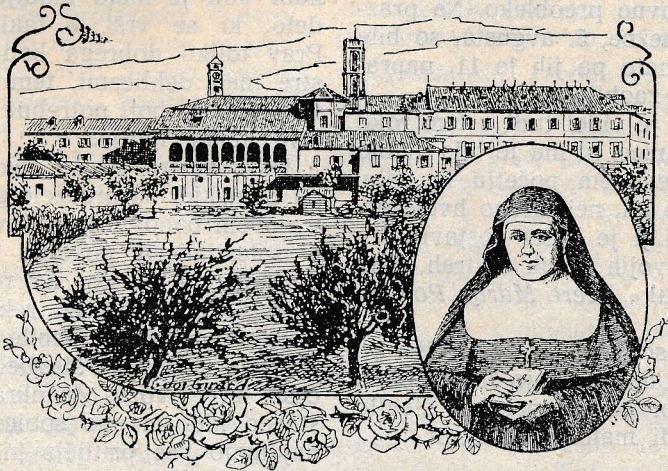
MARC - APRIL 1938

STEV. 2

Hčere Marije Pomočnice tudi že pri nas

Do leta 1872. se je don Boskovo delovanje že močno utrdilo in se močno razširilo na vse strani. Mladine se je kar rojilo po njegovih zavodih. Zmaga nad vsemi predsodki je bila popolna. Še celo tisti, ki so nekoč nezaupno zmajevali z glavo nad don Boskovim početjem, so zdaj z veseljem ugotavljali, da so se v svojem pričakovanju motili. Don Boskovo delo je želo priznanje. Saj je toliko dečkov

Toda niso mu dali miru. Ko je bil v avdienci pri papežu, mu je celo ta sprožil isto misel. Papeževa želja pa je bila don Bosku ukaz. Zato je zdaj začel resno premišljevat in moliti za razsvetljenje. Ko se mu je zdelo, da je prišla ura tudi za to, je sklical svoje mlade duhovnike pomočnike ter jim razodel svojo namero, vendar pa je prepustil tudi njim, da razmišljajo o tem. Preteklo je mesec dni in spet jih

našlo v njegovih zavodih varno zavetišče, dobro krščansko vzgojo in se usposobilo za življenje.

Veliko je bilo storjenega, pa vendar je bil don Bosko komaj na polovici svojega dela. *Kaj pa z deklicami?* Tako so se spraševali ljudje, ki so gledali na socialno življenje bolj stvarno. Tudi za te bi bilo treba enake ustanove, kakor se je oskrbela za moško mladino. Začeli so oblegati don Boska in ga nadlegovati, naj vendar tudi za žensko mladino kaj podobnega ustvari. Don Bosko se je dolgo branil, ker se je čutil poklicanega le za dečke.

je sklical, da sliši njih mnenje, ter da se posvetuje z njimi. Vsakega posameznega je vprašal, kaj misli, a vsak je bil mnenja, da don Bosko tudi za deklice poskrbi krščansko vzgojo, kakor jo je nudil dečkom. Po vsem tem je šele priznal, da mu je zdaj jasna volja božja.

Ponudila se mu je lepa prilika. Neki goreč župnik, Pestarino v Mornese, kakke tri ure z vlakom od Turina, je ustanovil Marijino družbo. Gojil je med dekleti redovne poklice, druge pa vzgajal, da v bližnji bodočnosti postanejo dobre krščanske žene.

Živ spomenik

Prišel je k njemu don Bosko, poznala sta se že prej, in mu je predložil svojo namero. Pestarino je prav tedaj zidal zavetišče za mladino v Morneze. Po razgovoru z don Boskom pa ga je odločil za prvi zavod novih redovnic. Zbral je članice Marijine družbe ter jim razodel don Boskovo željo. Prva se je oglasila Marija Mazzarello, najvzornejša in najmarljivejša, ki je dotlej imela vodilno vlogo med dekleti. Za sabo je potegnila še druge. Na dan sv. Rešnjega Telesa (29. maja 1872.) so se dekleta preselila v novo zavetišče. Delale so in trpele tudi, pa vendar so se navduševale za svoj novi poklic.

Don Bosko se je sporazumel s škofom, napovedal jim je duhovne vaje in potem redovno preobleko. Na praznik Marije Snežne, 5. avgusta, so bile preoblečene, nato pa jih je 11. napravilo redovne zaobljube.

Don Bosko je videl tudi v tem roko Marije Pomočnice, ki mu je bila vedno vodnica v njegovem početju in delu. Hvaležen ji je bil, neizmerno hvaležen. Iz hvaležnosti ji je hotel postaviti živ spomenik v svojih novih sestrah, zato jih je imenoval „*Hčere Marije Pomočnice*.“

Tudi one so se hitro razširile po vsem svetu in danes imajo skoro toliko zavodov kakor salezijanci, po številu pa jih že tudi malone dohajajo.

Slovenke — Hčere Marije Pomočnice

Čemu še teh? Ali že nimamo dosti sester na Slovenskem? Hvala Bogu, da jih imamo. Neizmerno dobrega store naši ženski mladini. Njih blagoslov gre v rodove. Vsak red pa ima svoj poklic. Hčere Marije Pomočnice imajo svojega in sicer takega, kakršnega nimajo doslej še nobene druge sestre. Prav isti namen jim je, kakor salezijancem. Predvsem, da se zavzamejo za žensko mladino, ki je izpostavljena nevarnostim, zlasti v današnjih dneh! To mladino zbirajo v svojih zavodih

vsak dan ob urah, ko so deklice proste. Mnogi starši niti ne morejo paziti nanje, ker morajo na delo, deklice pa namesto da bi se potikale okrog v veliko skrb staršev, najdejo svoj drugi dom pri prijaznih sestrah, ki jim hočejo biti prijateljice in jih navajati k lepemu krščanskemu življenju.

Že pred 15 leti so šle prve Slovenke v don Boskovo domovino, prav tja, kjer je stekla zibelka Hčeram Marije Pomočnice, da se nauče in navzamejo istega duha, ki je preveval prve sestre, in iste ljubezni do ženske mladine. Mnogo ovir je bilo, preden so se mogle vrniti v domovino, da tu delujejo med mladim ženskim svetom in da vzgajajo poštena dekleta. Koliko dobrega store salezijanski oratoriji med fanti, je danes znano vsakemu, kdor koli je malo globlje pogledal v delo, ki se vrši v takih oratorijih. Prav toliko dobrega bodo storile sestre med deklicami, tem bolj, ker so te skoraj še bolj potrebne nege in varstva kakor fantje.

Naše sestre so že nekaj poskušale na Selu, kjer so prevzele gospodinjstvo v novem banovinskem zavetišču, ki ga je salezijancem poverila banovina, toda naletele so koj na nepričakovane ovire. Nič ne de, so rekle, bomo pa drugje poskusile. Dobile so v najem pritličje neke lepe stavbe ob Karlovski cesti na Privozu. Zaenkrat samo prostorno klet in eno sobico, v kratkem najamejo vse pritličje in bodo mogle razviti svoje blagonosno delovanje. Dekleta, ki so že davno zavidljivo gledale na Rakovnik, kjer so imeli njih bratje drugi dom, so zdaj presrečne uvidele, da se je tudi njim izpolnila srčna želja. Pohitele so k sestram in se zgrnile krog njih kakor čebelice krog matice spomladi, ko rojijo. Da se je le začelo, pravijo, dalje bo že šlo, kakor je šlo don Bosku, čeprav po trnju. Premagati bo treba še veliko zaprek, toda z božjo pomočjo bodo gotovo padle tudi te.

Podprimo jih z molitvijo vsi, da se delo prime, razraste in razcvete. Uspeh je zagotovljen.

Don Boskove šole

Kakor danes tako se je tudi za don Boskovih časov večkrat govorilo o svobodnih šolah. Za svobodno šolo pa imajo tisto, iz katere je izključen duhovnik, ki poučuje verouk, iz svobodno šole je izključeno vse, kar je v zvezi z vero.

Don Bosko je z žalostjo opazoval take šole in hudo mu je bilo radi škode, ki se je godila mladini; za nežno mladino je ves trepetal. „Uboga mladina“, je vzdihoval, „ti uboga mladina! Zabranili so ti izgovarjati sladko ime Jezus, katerega je s tako pobožnostjo ponavljal stari Njuton. Učili so te preklinjati tisto ime, o katerem je sam bogotajec Renan priznal, da je temelj človeške družbe. Iztrgali so ti iz rok katekizem, ono dragoceno knjigo, ki jo je protestant Diderot imel za najboljšo in iz katere je poučeval svojo hčer; ono knjigo, katero je celo modroslovec Jouffre priporočal, čeprav je sam nad vsem dvomil. V tvojem srcu so hoteli zadušiti tisto vero, ki jo je l. 1840. Viktor Kusen priporočil, naj se vrne v šolo, tisto vero, ki jo je l. 1840. Viktor Kusen veleumi človeštva.

Uboga mladina, rešiti te hočem propasti in ti vrniti sveto knjigo, vrniti vero in priljubiti ime, ki je nad vsemi imeni.“

Don Bosko je šel na delo. Postal je vzgojitelj in učitelj mladine. Zanj je pisal knjige, ustanavljal tiskarne, otvarjal večerne šole, pridobival še drugih učiteljev, ustanavljal zavode, kjer naj mladina obeh spolov dobi duševno hrano pravega znanja.

Tako so don Boskove šole z božjim blagoslovom vcvetele in postale pravi protistrup proti svobodnim šolam. Iz svobodnih šol so prihajali učenci brez prave discipline, niso poznali milosti božje, ki posvečuje duše in srca, nesposobni so bili za požrtvovalnost, pač pa „svobodomiselni“ ter kar pripravljani, da pomnože vrste anarhistov in komunistov.

Iz don Boskovih šol pa so prihajali poučeni v verskih resnicah, pripravljani tudi na žrtev, samo da spolnijo svojo dolžnost. Iz njih še zdaj izhajajo mladeniči, ki se vračajo v svoje družine in jih prekvašajo ter nosijo Kristusov blaženi mir, človeški družbi pa so v čast in ponos.

Umna rešitev

Don Bosko je praktično rešil socialno vprašanje bolje kot premnogi človekoljubi s svojimi spisi, lepimi besedami, z navideznim zanimanjem in prizadevanjem. Zapuščeno in zapostavljano delavsko mladino je pritegnil k sebi, jo učil ali jo dal izučiti po svojih mojstrih, obenem pa jo uvajal v nadnaravno duhovno življenje.

Salezijanski zavodi so se zarojili od delavske mladine in dočim dečki opravljajo svoje delo in se telesno trudijo, jih blaži duhovnikov glas, ki jih kliče k molitvi, k sveti maši (in jih kliče k molitvi, k sveti maši in Uči jih, kako morajo biti podložni oblasti, uči jih, naj bodo zadovoljni s svojim stanom ter jih prepričuje, da delo ni prokletstvo, ampak dolžnost, ki jo je človeku Bog naložil. Iz poštenega dela pa vre zadovoljnost in sreča. Vpoštevajoč vse to, je po pravici dejal profesor na vseučilišču Josip Gogioso: „Naj se človekoljubi v salezijanskih delavnicah uče vzgajati sinove naroda, naj se uče reševati socialno vprašanje, ki danes vznemirja učenjake in vladarje ter straši poštene ljudi.

V svojem oratoriju, v delavnicah, v šoli, povsod siplje don Bosko dobre, iz njih pa poteka blagoslov dočim rodovom.

Rimska zgodovina je imenovala cesarja Vespazijana „veselje človeštva“. Mnogo bolj upravičeno se lahko don Bosko imenuje veselje mladine, on, njen oče, vzgojitelj in učitelj.

Pogovori z don Boskom

„Celi dve uri sem se pogovarjal z don Boskom“, pripoveduje navdušeno eden poznejših don Boskovih duhovnih sinov (J. Vespinjani). „Razkladal mi je svojo vzgojno metodo, kako mora človek biti poln ljubezni in potrpljenja do mladine in da mora biti vselej iskren prijatelj vseh. Pripovedoval mi je o treh fantih, ki so radi svojega slabega obnašanja morali zapustiti zavod. Drug za drugim so prihajali k don Bosku po slovo ter so priznavali, da so nevedni, da bi bili v zavodu, pa so prosili, da bi se vsaj smeli spovedati še enkrat pri njem ter zadobiti odpuščenje od očeta. Don Bosko je obljubil, da jim bo vedno pomagal. Spodbujal jih je, naj se vedno drže svojih trdnih sklepov in naj bodo vedno z njim v zvezi in v dobrih odnošajih.

Skušal sem potem z vso zgovornostjo prepričati don Boska, da bi bilo umestno ustanoviti v Boloniji zavod, kajti prav tedaj se je tam osnovala „Zveza katoliške mladine“, ki je bila vsa vneta, da gre v boj za katoliške

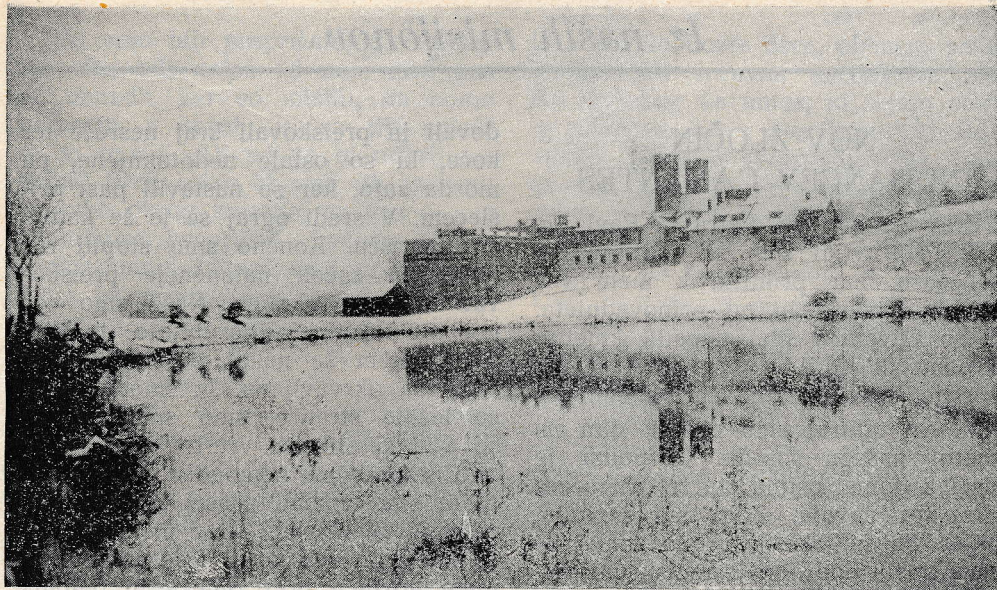
ustanove in v obrambo duhovščine. „Zakaj bi je ne podprli tudi mi v plemenitem podjetju?“ Tako sem govoril, don Bosko pa me je poslušal in poslušal, potem pa mi je čisto mirno odvrnil: »Mi nimamo te izredne gorečnosti za boj kakor oni, tudi s politiko se ne ukvarjamo, skušamo le delovati med mladino in samo toliko želimo, da nas pustite na miru pri tem našem delu. Dokler nas vabijo in kličejo k delu, ki nima za namen vzgoje mladine, ne bomo šli, ker bi ne bili na svojem mestu.»

Ko sem videl, da sem napak zastavil in se torej opeknel, sem načel čisto drug pogovor, kako sem namreč prišel v salezijanski zavod. Kar kratko sem mu povedal, da me je pripeljal Dominik Savio. Don Bosko se je začudil. «Dominik Savio, praviš, na kakšen način neki?»

Dobil sem v roke življenjepisa tega svetega mladeniča in tudi jaz sem sklenil, da grem za njim v don Boskov zavod.

Salez. bogoslovci na Rakovniku o priliki obiska vizitatorja preč. g. Tironeja

Rakovnik od ribnika, ko je padel prvi sneg

Vprašal sem don Boska; ali ima tudi še sedaj v zavodu kakega Dominika Savia, pa mi je najprej naštel nekaj njegovih nekdanjih tovarišev, potem pa še drugih, ki so v njegovem zavodu in ki nimajo kaj zavidati celo sv. Alojziju.

Don Bosko je zelo rad govoril o svojih dečkih, o svojih duhovnih sinovih in jih hvalil, saj pa jih je imel tudi za kaj hvaliti.

Isto leto je prišel k don Bosku iz daljne Južne Amerike škof Pedro Lacerda. Imel je nekaj težkih vprašanj, ki so ga mučila. Obiskal je don Boska, da sliši ne samo njegovo mnenje, ampak tudi mnenje njegovih najboljših gojencev.

„Prosim, pokličite mi par svojih najboljših gojencev, ki so zvesti posnemovalci Dominika Savia.“ Don Bosko mu je rad ustregel. Kmalu je stalo pred škofom pet mladih fantov, ki so se mu spoštljivo približali, z don Boskom pa so se pogovarjali z najprisrčnejšo domačnostjo.

Don Bosko jim je povedal, kaj želim, potem je odpeljal štiri v pred-sobo, ostal je z mano samo eden, kateremu sem razložil vse svoje težave, posebno to, da me skrbi, ali nisem tudi jaz kriv, da se v moji škofiji toliko duš pogubi, ko nasprotniki Kristusovi s tako zagrizenostjo ovirajo vse moje delo. Celo na prižnici so me s kamenjem napadli“.

Dečko je poslušal in bralo se mu je na obrazu, da mu je hudo, toda končno me je popolnoma oprostil od so-krivde, češ, saj sem storil, kar sem mogel. Najboljši dokaz pa je to, da sem prišel iskat k don Bosku misijonarjev, ki naj bi pomagali reševati duše, že to da priča o moji gorečnosti.

„Ali bi bil tudi ti pripravljen priti k meni, da mi pomagaš?“

„O, zakaj pa ne, samo don Bosko me mora na to prej dobro pripraviti“.

Tako me je oprostilo krivde vseh pet dečkov in vseh pet mi je obljubilo, da so pripravljeni iti v misijone v Argentino pomagat mi reševati duše.

Na **RADNI** bodo duhovne vaje za **salezijanske sotrudnice** od 10. do 13. marca. — Za **fante in može** pa od 18. do 21. marca.

NOV ZLOČIN INDIJANCEV ČAVANTES

Prav na dan sv. Petra in Pavla je bilo. Pripravljaj sem se na slovesno sv. mašo, kar prihitita k meni vsa zasopla Hivarja in mi pripovedujeta, da so Čavantes spet napadli kmetijo in pomorili ljudi.

„Kje, kako?“, vprašam vznemirjen.

Včeraj zjutraj smo opazili dim na kmetiji našega soseda. Gospodar je odšel z doma, ostala sta le dva uradnika kot čuvaja. Zdaj sta izginila. Nikjer jih ni. Ker sva bila sama, se nisva upala podrobneje raziskovati nesreče. Vrnila sva se domov in koj sva sklenila, da se s svojima družinama izseliva. Vso noč smo potovali in sva prav zdajle prišla in prosivša za zatočišče in ljudi, da gremo na kmetijo, ki so jo napadli strašni divjaki.

Za trenutek sem se zamislil, potem pa sem jima odgovoril: „Zatočišče za vajini družini se bo že dobilo, na kraj nesreče pa sem tudi pripravljen iti. Ker je pa danes praznik, pridita k sv. maši, ki se bo zdajle pričela, potem pa skupaj odrinemo.

Brez vsakega vznemirjenja sem odredil, da se pripravi vse potrebno, potem sem pa pristopil k oltarju in sem med sv. mašo goreče priporočil Bogu našo pot in raziskavanje. Okrog pol desetih smo se odpravili. Z mano je bil Bororos in trije naši ljudje. Hiteli smo, da bi čimprej prišli na kraj nesreče, zato smo spodbadali konje, ki so se spotikali v pesku ob gosto poraslo grmičevje.

Pred nami se je končno razprostrla široka ravan in v ozadju v dolini ob sotoku dveh potočkov se je prikazala lesena ograja. Nad zemljo se je plazil dim. Stopili smo drug za drugega in šli oprezno naprej. Ko smo prišli na kraj, nismo sedli raz konje, ampak smo kar jahaje ogle-

dovali in preiskovali kraj nesreče ter koč, ki so ostale nedotaknjene, pa morda zato, ker so nastavili past prišlecem. V sredi ograj se je še kadilo s pogorišča. Končno smo stopili raz konje in začeli natančneje preiskovati koč in okolico. Našli smo več gorjač, kakršne uporabljajo ti divjaki, potem še nekaj puščic; ena je bila vsa okrvavljena. Iz smeri, kakor so ležale strelice, smo spoznali, da so divjaki obkolili vrt in koč, da je bilo uradnikoma nemogoče ubežati. Pri plotu smo opazili precej krvi in dve odlomljeni strelici. Žrtev ni mogla biti daleč. In res, našli smo jo v bližnjem gozdiču brez obleke in deloma v potoku, glava pa je bila strašno preklana z gorjačo, ki smo jo našli poleg nesrečne žrtve. Ena izmed streljic je nesrečnežu tičala v grlu, imel pa je še drugih ran po telesu. Tičali sta v njem dve odlomljeni strelici. Odlomili sta se mu, ko je bežal, toda ostrini sta tičali v rani. Bil je fant pri kakih 18 letih. Takoj smo s pristrenimi koli izkopali jamo in zagrebli nesrečno žrtev. Žalostni smo odmolili molitev za mrtvega, potem pa smo se potrti napotili proti svojim konjem.

Sonce je zahajalo. Ne bilo bi pametno, da bi se dlje zadrževali. Ves čas smo oprezovali, na vsako stvar takoj postali pozorni. Ko smo šli proti svojim konjem, sem le v malo oddaljenem grmu opazil nekaj posebnega. Opozoril sem tovariše, pa so bili mnenja, da se radi pozne ure ni več zadrževati. Naslednji dan smo sklenili poslati druge raziskovalce, da najdejo drugo žrtev.

Ko se je zvečerilo, smo prišli do koč, kamor so se zatele one družine; — v Sangraduro. Pokrepčali smo jih s hrano, ki smo jo prinesli s sabo, odmolili smo rožni venec, potem pa smo pogasili ognje in se razgovarjali o dnevu, ki smo ga preživel.

Vsi smo bili prepričani, da Čavantes niso bili daleč od nas, niso nas pa napadli, ker so mislili, da bomo prenočili v kočah, ki so jih nalašč za to pustili. Ali pa ne bi udarili za nami? Divji kriki, ki smo jih zaslišali za sabo okrog kmetije, so nas o tem popolnoma prepričali. Spanec nas je namah minul in vsi smo postali pozorni in pripravljeni na napad.

Kmalu pa je nastopil popoln molk, ki je trajal vso noč, le tu in tam se je oglasil kak nočni ptič, pa še celo dnevni ptiči so peli tisto noč, kar nas je močno začudilo. Naši konji so bili izmučeni, bilo nas je pa samo pet, zato si nismo upali sami nazaj, ampak smo se odločili, da se vrnemo domov; prispeli smo šele zvečer. Naši so nas s skrbjo pričakovali.

Naslednji dan, 1. julija je odšla druga ekspedicija, pa številnejša. Vse je šlo po sreči in so blagrovali nas, ki smo šli pred njimi; posebno varstvo božje je moralo čuvati nad nami. Videli so v skrivališčih divjake Čavantes in enega prav v onem grmu, kjer sem ga opazil prejšnji dan. Spoznali so, da so bile pasti nastavljene. Ponoči so se nam približali na čisto kratko razdaljo. Na Bororos je napravilo vse to močan vtis in so mi ponavljali: „Zres, Bog je bil s tabo“ Drugo žrtev so našli šele čez nekaj dni.

Prvi petek je bil in zvečer smo opravili zahvalno pobožnost, da nas

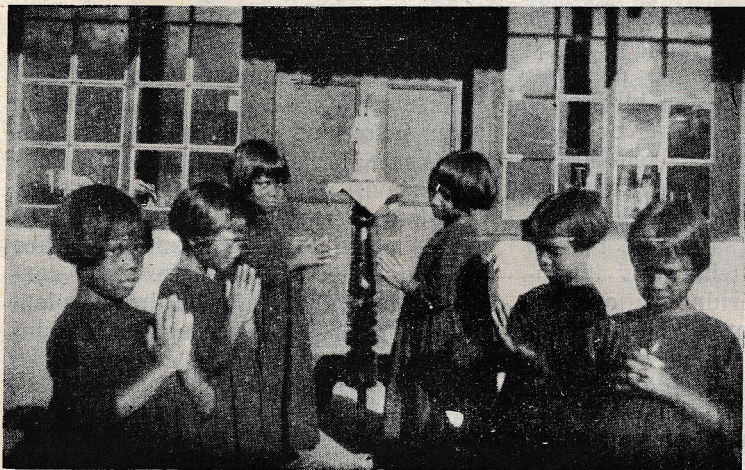
je varovalo božje Srce, obenem pa je veljala kot pravna daritev za zločin divjakov Čavantes, ki sejejo strah in prelivajo kri v tem kraju, ki sicer mnogo obeta, a se začčenja šele nase-ljevati. Zaradi napadov krvoločnih divjakov je veliko družin pribežalo sem v misijon. Drugi kmetje so silno razburjeni, mi pa zaupamo v Gospoda. Tudi Bororos so se po prvem strahu pomirili in življenje je začelo teči mirno kakor poprej.

Pisma misijonarjev

Naš misijonar g. Kerec piše:

Prečastiti g. inspektor!

Oprostite, da se nisem že prej oglasil. Nikakor nisem mogel. Moje polje je namreč tako obširno kakor cela Francija. Poleg tega pa sem moral letos že četrtrič v Indokino in na jug v Kvangtung. Tudi severni del Junnana sem prehodil ter porabil za to celih 40 dni, pa bo spet kmalu treba tja v visoka gorovja. Po naročilu svete stolice sem obiskal pokrajino Caotung ter pripeljal tja slovenske sestre-misijonarke iz Slovenske Bistrice. Zelo dobro so razpoložene in dobro delujejo kljub začetnim težavam. Kakor mi poročajo, so imele

Male Indijke, med katerimi deluje s. Medvešček.

Apostolski podprefekt g. Kerec

že par sto krstov in število kristjanov vedno bolj raste. Tu in tam jim tudi po slovensko napišem kaj spodbudnega, da jih navdušim ter pošljem tudi kakšen zaboj zdravil, da laže misijonarijo. V tej pokrajini opravljam dolžnosti apostolskega podprefekta. Moral bom na prošnjo apostolske delegacije spet tja, ker apostolski prefekt ne more z doma. Pobirmal bom in pridigal duhovne vaje domači duhovščini.

Na južni meji mojega misijonskega delovanja ob tonkinski meji sem se zadnji čas posvetil posebno plemenu Man, s katerim se še nisem bil srečal, čeprav sem že mnogo slišal o njem. Najštevilnejša plemena v teh krajih so Lolo, Moe, Tai in Man. Vsak rod ima svoj jezik, kitajščino pa le malo kdo razume. Sedanja vlada je mnogo storila za izobrazbo teh rodov in novejšje generacije se pridno učijo kitajskega jezika, da potem laže dobijo kakšno službo. Sicer pa se z drugimi ne mešajo, ker jim stare šege to zabranjujejo. Iz rodu Lolo in Meo imamo že nekaj domače duhovščine, dočim

moramo pri ostalih dveh sami poskrbeti za njih spreobrnjenje. Pleme Man je jako preprosto pa dovzetno za nauk, tako da upam doseči uspehov med njimi. Dočim se je misijonar Ly iz rodu Meo pogovarjal s svojimi ljudmi, sem si jaz pomagal z mandarinskim jezikom, ki ga nekateri izmed Man razumejo, da smo se kaj pomenili. Moški so jako pazljivo sledili in se zanimali za krščanski nauk. Ženske pa ne znajo kitajskega jezika in za te bo treba katehistinje, ki jih bo poučila v veri. Nekaj dečkov sem vzel s sabo v naše šole v Junnanfu, da se tam izšolajo ter postanejo njih lastni misijonarji in da rod v celoti pokristjanijo. Seveda to še ne bo jutri, vendar pa se žrtev ne smemo strašiti. Prihodnjič vam kaj več napišem o teh ljudeh.

Potoval sem tudi na jug v Kvangtung, kjer sem našel svoje znance. Veseli so bili mojega obiska, toda kalila jim ga je žalost, ker se prav tu poznajo strahote japonsko-kitajske vojske. Japonska letala so požgala najlepša mesta in razdrla železniške proge, da je onemogočen vsak dovoz živil in streliva. Naši misijonarji v Siučao so v veliki nevarnosti in vse hiše razen misijonske so v razvalinah. Bog je na čudovit način obvaroval naše domove, da niso zgoreli. Človeških žrtev je mnogo, narod pa je radi vsakdanjih obiskov japonskih letal ves zbežan in brez vodnika. Mečejo po 200 in 600 kg težke bombe, ki napravijo velikansko škodo, zračni pritisk pa je tako močan, da podira slabejše zidove. Severni deli so že vsi zasedeni in misijonske ustanove zelo trpijo.

Naše misijonsko polje je tu v našem kraju jako lepo, toda stiska nas pomanjkanje. Našo novo stavbo smo morali ustaviti že majnika in ne vemo, kdaj bomo mogli spet nadaljevati. Sedanja vojska se hudo pozna, posledice pa bodo morda še hujše. Zelo razsaja kuga, kolera, tifus in druge bolezni, lakota pa že precej časa obilo žanje. V Sečvanu se je celo človeško meso na trgu prodajalo. V nekaterih krajih so celo mrličje izkopavali, kar je seveda povzročilo nalezljive bolezni.

1. Misija v Indiji
2. Misija v Indiji
3. Misija v Indiji
4. Misija v Indiji
5. Misija v Indiji
6. Misija v Indiji
7. Misija v Indiji
8. Misija v Indiji
9. Misija v Indiji
10. Misija v Indiji
11. Misija v Indiji
12. Misija v Indiji
13. Misija v Indiji
14. Misija v Indiji
15. Misija v Indiji
16. Misija v Indiji
17. Misija v Indiji
18. Misija v Indiji
19. Misija v Indiji
20. Misija v Indiji
21. Misija v Indiji
22. Misija v Indiji
23. Misija v Indiji
24. Misija v Indiji
25. Misija v Indiji
26. Misija v Indiji
27. Misija v Indiji
28. Misija v Indiji
29. Misija v Indiji
30. Misija v Indiji
31. Misija v Indiji
32. Misija v Indiji
33. Misija v Indiji
34. Misija v Indiji
35. Misija v Indiji
36. Misija v Indiji
37. Misija v Indiji
38. Misija v Indiji
39. Misija v Indiji
40. Misija v Indiji
41. Misija v Indiji
42. Misija v Indiji
43. Misija v Indiji
44. Misija v Indiji
45. Misija v Indiji
46. Misija v Indiji
47. Misija v Indiji
48. Misija v Indiji
49. Misija v Indiji
50. Misija v Indiji
51. Misija v Indiji
52. Misija v Indiji
53. Misija v Indiji
54. Misija v Indiji
55. Misija v Indiji
56. Misija v Indiji
57. Misija v Indiji
58. Misija v Indiji
59. Misija v Indiji
60. Misija v Indiji
61. Misija v Indiji
62. Misija v Indiji
63. Misija v Indiji
64. Misija v Indiji
65. Misija v Indiji
66. Misija v Indiji
67. Misija v Indiji
68. Misija v Indiji
69. Misija v Indiji
70. Misija v Indiji
71. Misija v Indiji
72. Misija v Indiji
73. Misija v Indiji
74. Misija v Indiji
75. Misija v Indiji
76. Misija v Indiji
77. Misija v Indiji
78. Misija v Indiji
79. Misija v Indiji
80. Misija v Indiji
81. Misija v Indiji
82. Misija v Indiji
83. Misija v Indiji
84. Misija v Indiji
85. Misija v Indiji
86. Misija v Indiji
87. Misija v Indiji
88. Misija v Indiji
89. Misija v Indiji
90. Misija v Indiji
91. Misija v Indiji
92. Misija v Indiji
93. Misija v Indiji
94. Misija v Indiji
95. Misija v Indiji
96. Misija v Indiji
97. Misija v Indiji
98. Misija v Indiji
99. Misija v Indiji
100. Misija v Indiji

Sestra Medvešček
med Indijkami.

Kljub vsem težavam pa ne omahujemo, ampak z vso živahno delavnostjo poudarjamo naše misijsko prizadevanje, da nam satan ne pobere žetve, ki smo jo s takim trudom sejali. Vsaka ped zemlje nas veliko stane, vendar pa bo končno naša sveta trma le zmagala. Vaše molitve naj nas podpirajo v tem prizadevanju.

Vse sobrate kakor tudi dobre sotrudnice najlepše pozdravljam, vdani

Jožef Kerec
apostolski podprefekt.

Sestra **TEREZIJA MEDVEŠČEK**
nam piše iz daljne Indije:

Oktober 1. 1931. sem odšla v misijone v Indijo. Najprej so me poslali v Madras, da se naučim angleškega jezika. Morala pa sem se učiti kar treh jezikov naenkrat: angleškega, asamskega in hindustanskega, da bi potem bila sposobna za delo, ki ga je toliko med temi ubogimi, čeprav naravno dobrimi ljudmi. Ko sem se naučila že precej teh jezikov, so me poslali v Jowai in zdaj sem se morala lotiti še četrtega jezika, namreč khasi.

Potovanje po teh razsežnih krajih je kaj nevarno. Tudi revne smo, saj nimamo nobene podpore od države. Hodimo iz kraja v kraj in poučujemo ljudi v pravi veri. Spreobrniti jih si-

cer ni tako težko, le to je najhujše, da tem ljudem gre najprej za to, kaj smo jim prinesle. Do skrajnosti so revni in hvaležno sprejmejo kak kos obleke ali kaj podobnega. Potem jih je lahko pridobiti. Nam pa največkrat prav tega manjka. Koliko več duš bi pridobile, ko bi imele kaj nuditi tem ljudem.

Dela imamo na polju, le gnotne podpore nam občutno primanjkuje. Blage sotrudnice, ko bi se mogle na lastne oči prepričati, kakšna beda je tu! Tudi pri vas je težko življenje, saj vem, toda kaj je v primeri s temi ljudmi, ki tako rekoč od stradanja in od pomanjkanja žive. Kako lepo bi prosila dobre sotrudnice, da bi na kakršen koli način kaj podprle naš misijon. Z blagom, z denarjem. Vse bi z veliko hvaležnostjo sprejele. Naj bi se v kakšnem kraju ali več krajih našla dobra duša, ki bi malo organizirala nabiralno akcijo za naš misijon. O, ne bo nič izgubljenega, vse se vam bo povrnilo, zelo verjetno že na tem svetu, še bolj pa na drugem. Za vsako najmanjšo dobroto vam bomo s tem sirotnim narodom iz srca hvaležne.

Moj naslov je:

S. Terezija Medvešček, „Mazzarello's
House Khasi Jaintia Hills, P. O. Jowai,

INDIJA ASSAM.

Odlomki iz pisem naših misijonarjev.

Z Japonskega piše Avguštin Antolin, kako so praznovali božič.

Po naših mladinskih domovih se božič praznuje po katoliško. Otrokom razložimo pomen praznika in obdarovanje z dobrotami, ki jih je prinesel novorojeni Rešenik sveta. Jezušček iz jaslic kliče vse, tudi pogane, naj pridejo k njemu in se mu poklonijo. In poganski otroci gredo k revnim jaslicam, sklepajo svoje rumene ročice, se klanjajo Jezuščku in ga občudujejo. Razumejo pa iz vsega zelo malo. Mislijo celo, da je to eden izmed deset in deset tisočev poganskih bogov. Skušamo jim dopovedati, kaj je naša vera. Priliko za to imamo posebno o božiču, ko pride k nam največ poganskih otrok. Okrog tristo jih je prišlo letos, v nekem drugem oratoriju pa celo 1000. Vse smo obdarovali kljub težkim razmeram radi vojne s Kitajsko. Japonci so navdušeni za to vojno, vendar pa je prinesla v deželo draginjo in še večjo bedo, kot pa je bila poprej. Ljudstvo je pijano od zmag in navdušenja in zato vse voljno potrpi ter čaka boljše čase.

Antolin Avguštin
sal. misijonar, Japonsko.

Alojzij Zver, bogoslovec, piše iz Brazilije.

„... Prav zdaj se naši salezijanski misijonarji bojujejo v krvavi, a odločilni bitki z divjim rodом Cavantes. To in prihodnje leto se bo odločilo, kdo bo zmagal, ali Kristus ali satan. Zdaj ali pa nikoli, so dejali misijonarji, ko so se lotili nevarnega podjetja.

Na praznik Brezmadežne je bilo v stolnici San Paolo posvečenih 24 novomašnikov. Med temi jih je bilo 17 salezijancev. Svetno semenišče ima jako malo poklicev. Pomislite samo na to, da je škofija San Paolo, ki je tako velika, kakor vsa Jugoslavija, dobila letos komaj dva novomašnika na deset milijonov prebivalcev! Pred par tedni je tukajšnji nadškof, častitljivi osemdesetletni starček, zbral svoje duhovnike in jim govoril o poklicih. Jokaje je dvignil roke k nebu in dejal: „Ah, če bi ne dobivali poklicev od drugod, zlasti iz Evrope, bi sami ne napravili nič, prav nič. Trideset let že vladam to nadškofijo, pa v vseh teh letih niti potdeset novomašnikov iz svojega semenišča nisem posvetil za svojo čredo. Molimo za poklice, molimo!“

Molite tudi vi, bratje, za poklice in prosite Gospoda žetve, da pošlje ženjcev na svojo žetev, ki je v toliko krajih že zrela.

Tri male Indijke
pred misijonsko hišo s. Medvešček.

Lepo prosim, molite za te naše misijone med poganskim ljudstvom, ki se trdovratno upira resnici in luči ter sladkemu Kristusovemu jarmu.

Ivan Cigan, doma iz Gančan, Slovenska Krajina, opisuje težave, ki jih imajo misijonarji v Prednji Indiji.

Prvo, kar misijonarja, zlasti Evropejca silno muči in mu je za življenje nevarno, je prelepo sonce, za katerim tam v domovini tako često vzdihujete. Od februarja do junija je tu najbolj vroče poletje, 40 stopinj C v senci. Tedaj je velika nevarnost za sončarico. Da se je obranimo, nosimo posebne bele klobuke, obložene s plutovino. Imeti pa jih moramo na glavi tudi v senci.

Velika nadloga so tu komarji, ki jih je povsod dovolj. Skoraj vsi raznašajo malarijo. Huda reč je to. Vročina človeka kuha tudi 14 dni. Naraste do 41,5 stopinj in le polagoma pada. Obranimo se malarije s kininom, ki ga večkrat uživamo, ponoči pa spimo pod mrežami, sicer bi ne vzdržali.

Velika nadlega za Indijo so strupene kače. Do 20 tisoč ljudi vsako leto pomre od pika. Najbolj strupena je kobra. V par minutah je po človeku, ako ga piči kobra. Tudi nekaj naših misijonarjev je postalo žrtev te strupene kače. Neki naš misijonar je prijel mlado kobro, komaj 60 cm dolgo, in se dotaknil s kazalcem desne roke strupenega zoba. Po njem bi bilo, da se ni nemudoma zatekel k sestram. Te so mu prst razrezale, potem roko do lakta, pod ramo so mu jo močno prevezale in izpirale zastrupljeno kri. Komaj so ga rešile. Prav zdajle, ko vam pišem, slišim, da je nekoga pičila kobra.

Reka Ganges je preplavila riževa polja in jih popolnoma uničila. Edini pridelek je torej šel po vodi. Zaradi te povodnji so tudi kače pribežale na varno, kamor koli, tudi v stanovanja. Kako zaželeni so ti gostje, si lahko mislite.

V naših krajih je jako nevarna zver bengalski tiger. Na sam božič se je

moj tovariš srečal s tigrom v misijon-ski postojanki Dibrugar. Po zajtrku je šel z dvema tovarišema na misijon-ski vrt, pa namah stoji pred njim strašen tiger. Zrla sta si nekaj časa v oči, potem pa se je tiger obrnil in zbežal v goščavo. Zasedovali so ga. Neki vojak narednik je vzel puško, ljudje pa so obkolili goščavo. Tiger je begal iz goščave v misijonski vrt, rjovel je, da je bilo ljudi strah in groza. Končno se je zatekel v neko kolibo iz vejevja. Narednik je pomeril in ga zadel v glavo. Bil je dolg dva metra in pol, glavo pa je imel za škaf debelo.

Ponekod je nevaren tudi medved. Ta mrcina medvedja pa ima menda največ veselja s tem, da pobije ljudi ali živali, potem jih pusti, ako ravno ni lačen.

Divji slon, ki strahotno veliko požre, je velik kvar riževim poljem. Kar ne požre, pa neroda pomandra.

Opice bi bile še najbolj zanimive, ko bi ne napravile toliko škode, zlasti po sadnih vrtovih. Na roparske pohode hodijo v skupinah po 15 do 20. Imajo seveda vodnika. Zanimivo je gledati, kako nosi samica svojega mladega. Kar pod pazduho ga stisne, pleza z njim po drevesih in teka po treh nogah, kakor bi ji četrta sploh ne bila potrebna. Pa kako so vam zanimive! Opazujejo Indijce in se jim muzajo z dreves ter jih posnemajo. Tu raste neko drevo, iz katerega delajo Indijci zobotrebec. Opice opazujejo, kako si Indijci trebijo zobe. Potem si pa tudi same naredo nekaj podobnega zobotrebci in si brskajo po zobeh.

Marsikaj je zanimivega v teh krajih, toda tudi revščina je velika. Ponajvečkrat misijonar nima drugega za hrano kot riž kakor preprosti ljudje. Pa še marsikaj drugega neprijetnega najde na svojem potu, kar ga pa ne sme ovirati, saj zaupa v Gospoda, za katerega dela.

Priporočam se vam v molitev, vdani

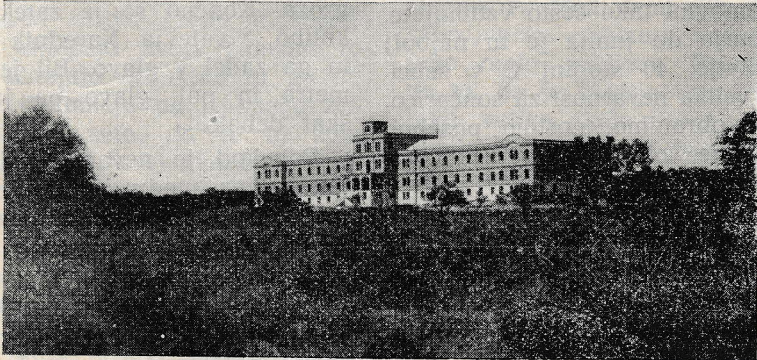
Ivan Cigan.

Iz Kordobe v Argentini piše Zmet Vladimir.

Prav prijetno me je iznenadilo vaše skupno pismo z božičnimi in novoletnimi voščili. Šele danes mi je mogoče odpisati, ko me loči le nekaj ur od skrivnostne božične noči. Pri nas se z božičem pričinja poletje in meni se je kaj težko privaditi vročemu božiču. Čez par dni bomo odšli na poletne po-

ozelene le tedaj, ko pade kaj dežja, sicer pa se bohota bodičasti kaktus. Toda ljudje so si začeli v dolinah, kjer je dosti vode, graditi selišča in nastalo je celo letovišče z modernimi hoteli in lepimi vrtovi.

Naše mesto je oblagodarjeno tudi z muziko — z blagoglasnim riganjem osličkov, ki se derejo od ranega jutra kakor najeti; pa naj se, saj imajo

Bogoslov. semenišče v Kordovi (Argentina)

čitnice. 8. novembra je tukajšnji škof posvetil 21 bogoslovcev. Zavidam vam vašo „bajto“ in slovenske planine, ki so nekaj krasnega. Bog ve, ali jih bom še kdaj videl. Tukajšnji griči slove zaradi svojih krasnih cest, vendar jih ne zamenjam s slovenskimi. Pred par dnevi smo se povzpeli v avtomobilih 900 m visoko. Vozili smo ob prepadih, ki so zijali pod nami do 400 m globoko.

Naše naselje je v Kordobi, v slavnem mestu, ki je toliko vplivalo na kulturni razvoj severne Argentine. Zavod nam leži čisto izven mesta na griču, odkoder imamo lep razgled in pogled na hribe, na gole planine, ki

tu svojo domovinsko pravico, ker so tu že od nekdaj udomačeni. Potrpežljivi so in skromni, da bi marsikdo lahko šel k njim v šolo — seveda v oslovsko šolo...

Začela se je huda suša, zato se veselimo, da odidemo v najhujši dobi na počitnice bolj na sever v pokrajino Salta. Ko se bo pa pri vas začinjala pomlad, tedaj bomo mi že v najhujšem delu. Zadnje leto bom zdaj v bogoslovju, potem pa grem spet na misijsko delo.

Priporočam se vam v molitev, da bom dober Kristusov duhovnik,

vdani Vladimir Zmet.

Za petdesetletnico don Boskove smrti je izšel življenjepis njegovega gojenca **MIHCA MAGONEJA**. Don Bosko je orisal njegovo kratko pa lepo življenjsko pot ter pokazal, kaj se da napraviti iz raztresenega, nemirnega in lahkoživega fanta, ako ga neguje ljubezniva vzgoja. Knjižica je pisana v preprostem slogu, kakor je sploh don Bosko znal pisati, in je obenem poučna in za kratek čas. Stane samo 4 din. Dobi se na Rakovniku, Ljubljana.

Po salezijanskem svetu

Japonsko. — Tokio.

V salezijanski kapelici rokodelskih šol v Tokio je bil lansko leto sprejet v katoliško Cerkev mlad profesor fizike in matematike na cesarskem vseučilišču. Misijonar mu je dal ime Pavel.

Že pred enim letom je prosil ta profesor, da bi ga poučili o katoliški veri. Vztrajal je pri pouku in dovzeten je bil za milost božjo, ki je delovala nanj. Misijonarju je izjavil, da je čutil poseben nagib h katoliški veri od tistega trenutka, ko ga je ta začel učiti „Zdravamarijo“. Ta molitev ga je popolnoma pridobila. Nato je bral tudi don Boskovo življenje. Ta dobri svetnik je mladega profesorja pritegnil v svojo družbo. Danes je že postulant v našem zavodu. Piše se Pavel Sato Noihi. Pa ta ni prvi, od časa obstoja salezijanskih obrtnih šol je že četrti, ki so ga sprejeli v katoliško Cerkev. To je najbolj zgovoren dokaz, da šola deluje v apostolskem duhu.

Mnogo stvari še manjka tej šoli.

Vlada jo bo že priznala, toda prej si mora nabaviti marsikaj, kar je pa zanj preveliko breme. Prostori se morajo razširiti, postaviti stroji in nabaviti orodje ter odpreti strokovni tečaji.

29. decembra preteklega leta so trije salezijanski novinci Japonci napravili prve zaobljube. To so prvi salezijanski poklici izmed japonskega naroda. Po desetih letih dela je setev obrodila.

Mikavažima

V tem mestu so salezijanci ustanovili sirotišnico in vzgojni zavod. Tu je doslej prejelo sv. krst že 52 poganov, odraslih in otrok. — Po drugod so nakupili zemljišč za nove ustanove. Posebno se prizadevajo salezijanci za domače poklice. Tudi strokovna šola lepo cvete.

Aleksandrija — Egipt.

Don Bosko je po treh letih po svoji kanonizaciji dobil v Aleksandriji v Egiptu veličastno cerkev. Naklonjenost dveh velikodušnih gospa, g. Fani Lamanna in g. Karle De Tomič je omogočila, da se je pozidala lepa cerkev, ki ima 850 kubičnih m prostornine. Kararski marmor jo krasi. Prelep je glavni oltar. Poleg cerkve stoji tudi cvetoč salezijanski zavod, v katerem je nad tristo gojencev v ljudskih, srednjih in rokodelskiholah.

Iz naših zavodov

RAKOVNIK

Zima ima za naše gojence na Rakovniku svoj poseben čar. Zjutraj se vije cela procesija dijakov v šolo. Stiskajo svoje aktovke pod pazduho in hitijo, da se čimprej ogrejejo na poti, saj je letos zima pokazala parkrat prav hude zobe. Ako pa je zjutraj težko vstati in iti v mrazu v šolo — ne škoduje nič, še celo zdravo je — so pa zato po kosilu naši svoj raj na ledu. Ribnik koj za Rakovnikom je prostoren, da se vsi do mile volje

nadršajo na njem. Tedaj se pač nihče ne zmeni za mraz.

Drugi pa zadenejo smuči na ramo, da se človeku zde kakor sv. Gol v pratiki, pa hajdi na rakovniške griče na smuko! V mestu bi ne mogli imeti take ugodnosti za drsanje in smuko tako rekoč tik ob zavodu.

No, pa drsanje in smuka ni ravno glavni predmet njihovega zanimanja. To je le povrhu, za razvedrilo. Potem je treba v učilnico in se skloniti nad knjigo, da se bodo naučili do instrukcij, kjer se bo spraševalo, ponavljalo

Rakovniški gojenci
med odmorom na
ledu.

ali dopolnjevalo, ako komu kaj ni jasno. En semester je že minul, zagnali so se še z večjo skrbjo v drugega, ker bo prav ta odločilen za njih nadaljnjo usodo. Bolje je, malo se potruditi, kakor pa se gultiti med počitnicami, ki so s ponavljalnim izpitom vse zagrenjene. Pa še staršem napopljejo nepotrebne skrbi, češ, ali bo ali ne bo. S trdno voljo se veliko naredi; čisto vsak pa seveda tudi ni za šolo, gimnazijska izobrazba pa tudi ne edina pot k življenjskemu cilju.

Naš oratorij se vedno bolj oživlja. Zlasti letos je lahko vesel, ker je dobil tako lepe prostore, malone vse pritličje novega zavoda, tam, kjer so

bile prej mizarske delavnice. Fantiči so se tako navadili zavoda, da gredo vanj, kakor bi šli domov. Tu jih že čakajo ljubeznivi predstojniki, da jim pomagajo k dobremu in napeljejo na pravo pot. Vso mladost preživijo v takem ozračju, z dneva v dan kapljajo nauki v prikupljivi obliki v njih srca, in če bi bila iz kamna, bi jih morali prevrtati! Poznala se jim bo ta vzgoja vse življenje. Prav mnogo fantov je ravno zbog te vzgoje našlo lepo službo, ker so zanesljivi in resno pojmujejo svojo dolžnost.

Neverjetno je, kakšen blagoslov je don Boskov oratorij za okolico, kjer je kak salezijanski zavod!

Naši bogoslovci igrajo
hockey med opoldanskim odmorom.

Tudi naši *bogoslovci* resno študirajo in se pripravljajo za prelepo, pa težko delo. Na sliki (str. 24.) jih je kar precej. Med njimi je tudi še nekaj Čehov in Slovakov, ki študirajo pri nas. Med odmorom so šli pozimi na led, da si osvežijo moči za resno delo pri učenju. Bogoslovni študiji niso šala.

Pretekli mesec je naše bogoslovno učilišče obiskal kot vizitator naših salezijanskih šol g. dr. Peter Tirone, ki je bil nekoč ravnatelj na Radni, potem pa dve leti tudi na Rakovniku. Obšel je to pot vse šole za salezijanski naraščaj v srednji Evropi ter dal novih pobud za resen in globok študij bogoslovnih ved, ki so danes še predvsem važne in mora duhovnik biti oborožen z uma svitlim mečem, da bo kos vsem zvijačnim zavijanjem resnice.

Letošnje leto bo spet dalo precej novomašnikov, in sicer devet: štirje Čehi, štirje Slovenci in en Hrvat. Šolsko leto bo kar kmalu pri kraju. Nekaj jih bo stopilo pred Gospodov oltar, drugi pa pojdejo ali na oddih v gorenjsko stran ali pa na delo po oratorijih, na kolonije itd.

Še kaj zanimivega pa pride drugič na vrsto.

RADNA

Med kleriki in novinci.

Med svojim resnim delom in učenjem tu na Radni doživimo večkrat tudi kake izredne dogodke, ki nas iztrgajo iz vsakdanjosti ter nam prinese novega življenja in veselja. Tako smo v zadnjih tednih doživeli tu na Radni več takih spomina vrednih dogodkov. Naj omenim na kratko le nekaj pomembnejših.

Obisk č. g. Tironeja.

Že prve dni januarja je med nami krožila novica da bo prišel obiskat naš študentat in noviciat sam vrhovni katehet naše družbe, preč. g. Tirone, ki je bil prvi ravnatelj na Radni.

Razveselili smo se te novice ter smo hrepené in nestrpno čakali trenutka, ko bomo lahko pozdravili v svoji sredini tako velikega sina sv. J. Boska, zavedajoč se, da nam bo ta obisk prinesel obilo božjega blagoslova.

Prišel je! S sinovsko ljubeznijo smo obkrožili gospoda, ko je stopil med nas in se veselili, kot se vesele otroci, ko se jim po dolgem času vrne ljubljeni oče! Prijetni so bili trenutki, ki smo jih preživeli z gospodom. Saj je prišel med nas, ne kot strog predstojnik — kakor je to tudi sam poudarjal v svojem govoru ob sprejemu — temveč kot ljubljeni oče med svoje sinove. Žal, da se je gospod tako malo časa mudil med nami. Pa vendar nam bo ta obisk ostal vsem živo v spominu. Zlasti smo si zapomnili njegove nauke, ki nam jih je zapustil v nadvse zanimivem govoru o našem sv. očetu don Bosku. Ni mogoče popisati, s kakim navdušenjem in svetim zanosom nam je govoril, hoteč nam naslikati don Boska v vsej njegovi veličini in to na podlagi sodbe, ki jo je izrekel o don Bosku sam namestnik Kristusov ob priliki kanonizacije: „Don Bosco inter sanctissimos viros exiit sicut gigas!“ (Don Bosko je kakor velikan med svetimi možmi.) Bili smo veseli in obenem ponosni, da smo sinovi tako velikega očeta, ki ga občuduje in časti ves svet!

Don Boskov praznik.

V don Boskovi devetdnevnici pa smo doživeli še nekaj izrednega. Na svečnico je prišel iz Zagreba g. dr. Kalaj, profesor verouka na zagrebški gimnaziji. Ob tej priliki je opravil na našo željo sv. mašo po vzhodnem obredu. Med sv. mašo smo peli pesmi v staroslovenskem jeziku. Kar je bilo še prav posebnega za nas, je to, da smo na ta dan prejeli sv. obhajilo pod obema podobama.

V nedeljo, dne 6. februarja pa smo obhajali na Radni prisrčen družinski praznik na čast sv. J. Bosku in tako

počastili svojega očeta, ki obhaja letos petdeset let, odkar je zapustil to solzno dolino ter pohitel v nebo, da prejme zaslužen plačilo za svojo zvestobo in ljubezen. Veselili smo se tega slavja in polni zaupanja peli med sv. mašo: „Saj smo vsi tvoji, vodi nas; saj smo vsi tvoji, varuj nas...!“

Popoldne pa smo uprizorili v gledališki dvorani lepo igro „Kraljevi škrlat“, ki smo jo 13. februarja ponovili v Krškem v prid našemu misijonarju na Kitajskem, g. Majcenu.

Hitro je minul ta praznik, a v srcih nam je zanetil nov ogenj ljubezni do našega očeta don Boska in naše družbe; vlil nam je novega poguma, da bomo laže hiteli za velikim vzorom, ki nam ga je Bog posadil na svetniško nebo.

Kako se naše sotrudstvo še vedno zanima za don Boska in njegove naprave, smo videli v tridnevnicu, zlasti pa pri shodu; naša kapela je bila kar premajhna. Želeli bi le, da bi bil vsak shod tako številno obiskan, kot je bil na don Boskov praznik.

Akcija za en steber v cerkvi sv. Terezike je dobro uspela. V združenimi močmi smo poleg velikega stebra postavili tudi nekaj kubičnih metrov zidu, da bo cerkev čimprej dograjena. Pri tem naši sotrudniki in sotrudnice nikakor ne pozabijo na zavod na Radni, ki jim je nekaj drugi dom. Zdaj se že veselijo duhovnih vaj, ki bodo za sotrudnice v naši kapeli od 10. do 13. marca. Upamo, da udeležba ne bo manjša kot lani. Tudi fantje bodo imeli svoje duhovne vaje, in sicer od 18. marca zvečer do 21. zjutraj. — Katerih bo več?

VZGOJNI ZAVOD ZA DEŠKO MLADINO V LJUBLJANI

Naši dečki v tem zavodu so pa res junaki. Izmed 94 dečkov, ki so v zavodu, ni bilo skozi vso zimo niti enega bolnika. Pa kako vam lepo zapoje v cerkvi in dvorani. Da bi jih bili vi-

deli na praznik Brezmadežne! Zaigrali in zapeli so nam tako lepo in dovršeno ono igro „Pod Marijinim varstvom“, da so jo morali takoj po Božiču na željo okoličanov ponoviti. Lepi govorčki pred igro in Marijine pesmi iz otroških grl so dali lep sijaj prazniku. Prvikrat, kar so v zavodu, so bili navzoči pri slovesni sv. maši s tremi duhovniki. To so gledali! Skozi 9 dni so poslušali lepe govore o don Bosku in o Brezmadežni. Najlepši zaključek te ljubke devetdnevnicke pa so bila številna sv. obhajila. — Lepi so božični prazniki v salezijanskih zavodih, v katerih ostanejo gojenci in ne gredo domov na počitnice. Domačnost teh praznikov so okusili zlasti naši gojenci. Lepo pripravljena, preprosta božična prireditev na sv. večer jih je kar navdušila, da niso hoteli iti spat pred polnočnico. Kapela je o polnoči zažarela v številnih električnih lučkah med sv. mašami, ki so se darovale in med katerimi so znane božične pesmi, ki so jih prepevali gojenci, ogrevale dušo v božičnem veselju. — Miklavž in božičnica sta dva magneta za mladino in sta tudi v naših dečkih zbudila najlepše razpoloženje. Krasna opereta „Miklavž prihaja“ nam je na predvečer dala priten užitek. Izvajali so jo dijaki z Rakovnika v naši dvorani pod vodstvom skladatelja. — Kakor Miklavž tako in v nekem oziru še bolj je bil darežljiv Jezušček v božičnici, v nedeljo po Novem letu. Hvaležni smo banski upravi, ki se je izkazala do naših dečkov tako velikodušno in je darovala sukna in platna za obleke in perilo, zavodova uprava pa je poskrbela za nove čevlje onim fantom, ki so jih bili najbolj potrebni. — Tudi jubilej 50 letnice don Boskove smrti smo v tukajšnjem zavodu na Svečnico - 2. febr. - kar moč slovesno obhajali. Zlasti lepa je bila proslava popoldne v gledališču. Pesmi o sv. Janezu Bosku, govori, deklamacije — zlasti pa lepa igra v petih dejanjih „Zareče oglje“ — vse je izražalo gorečo ljubezen do našega dragega očeta sv. Janeza

Boska. Žazdelo se nam je, da je te dni priprave in na praznik sam don Bosko na novo zaživel med nami. — Naslednji dan (3. febr.) smo imeli v zavodu čisto izreden obisk. Obiskala sta nas naša slovenska škofa g. dr. Ivan Tomažič iz Maribora in ljubljanski škof g. dr. Gregorij Rožman. Nepričakovani obisk cerkvenih dostojanstvenikov je povzročil veliko veselje v zavodu. V spremstvu domačih

Prav v tem zavodu, kjer se vzgajajo vzgoje najpotrebnejši dečki, se don Boskovi sinovi vesele, da morejo storiti kaj dobrega za duše tem potrebnim otrokom sv. Cerkve in našega naroda.

CELJE

Mladinski dom v Celju je bil jeseni že pod streho. Priznani stavbenik g. Konrad Gologranc se je z vnemo lotil

Celoten načrt Salezijanskega mladinskega doma v Celju

duhovnikov sta se visoka gosta lju-beznivo pogovarjala z gojenci. Obiskala sta zavodovo kapelo, delavnice, vrt in nazadnje tudi novo dvorano za prireditve, ki je napravila na visoka gosta najboljši vtis. Zlasti sta z zanimanjem ogledovala na odru okusno slikane gledališčne kulise, katere je naslikal salezijanski sobrat Jože Imperl. Pred odhodom je podelil prevzvišeni gosp. škof dr. Ivan Tomažič predstojnikom in gojencem nadpastirski blagoslov. S prisrčnimi izrazi hvaležnosti za visoki obisk so pozdravljali predstoniki in gojenci naša škofa, ki sta se odpeljala na Kodeljevo pogledat novo cerkev sv. Terezije.

dela in se je na vso moč prizadeval, da se stavba pred zimo spravi pod streho, kar se mu je tudi posrečilo. V dobrih dveh mesecih je že bila precej prostorna (15 m široka in 32 m dolga) stavba pokrita. Zidana je zelo praktično, da bo odgovarjala svojemu namenu. S podkletenjem se je pridobilo mnogo prostora, nad temi prostori je visoko pritličje, kjer bočasna kapelica, odprta okoličanom, in drugi prostori, potem pa sta še dve nadstropji in še celo podstrešje je tako prirejeno, da se da jako dobro izrabiti. Gospodu stavbeniku smo zares hvaležni za njegovo nesebično požrtvovolnost.

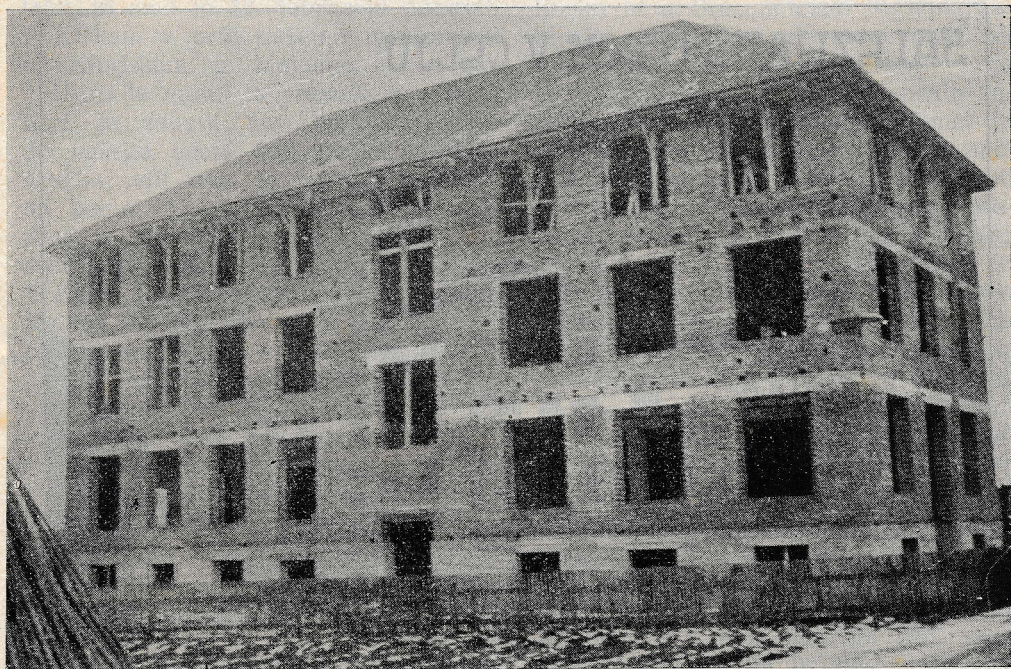
Najprej se je dogradil zahodni del, ki tvori šele tretjino celotnega načrta.

Sedanje krilo bo obsegalo prostore za mladino, za razna društva in mladinske organizacije, kapelico, začasno gledališko dvorano nad kapelico in spalnice za dijaški konvikt.

Zdaj pozimi se stavba suši obenem pa se delajo okna, ki se bodo koj spomladi vzdala. Znotraj se bo začelo urejevati, tako da zelo verjetno kljub

Danes ljudje tako merijo čas in če je cerkev le malo bolj oddaljena, se jim zdi predaleč. Sedaj se mora cerkev približati ljudem, v boljših časih so ljudje sami iskali cerkve.

Sredstva za stavbo so do zadnjega dinarja nabrana. Tako smo dolžni omeniti celjsko občinsko upravo z gospodom županom Mihelčičem na čelu, da je celo v svoj letni proračun vnesla postavko za podporo Mladin-

Dozidani del Salezijanskega mladinskega doma v Celju

pomanjkanju osebja začnemo že letos po malem z delom za mladino, in sicer z oratorijem, kakor ga imamo v Mladinskem domu na Kodeljevem in na Rakovniku. Te vrste mladinsko skrbstvo je danes najbolj na mestu, kakor so začeli uvidevati vsi tisti, ki jih skrbi bodočnost, ako se mladina krščansko ne vzgoji. Mladina iz Gaberja in okolice bo naša prva skrb v novem zavodu. To je prvi in poglobitni namen vsega dela, drugo bo le pomožno, da se ta prvi cilj doseže in pa tudi, da bo v neposredni bližini okoličanom dana priložnost verskega življenja.

skemu domu v Celju. G. župan in občinski možje se zavedajo velikega pomena, ki ga bo imel dom za mladino v tovarniškem predmestju. —

Priskočile so na pomoč tudi razne tvrdke, kakor Celjska opekarna tvrdke Unger - Ullmann, ki je darovala vso strešno opeko, in sicer prvovrstno, naj-novejši model, ter poleg tega še 50 tisoč zidne opeke. Podobno se je izkazala železarna v Štorah in mnoga druga podjetja ter posamezniki.

Strojno mizarско podjetje g. Goloba v Gaberju izdeluje okna z veliko požr-tvovalnostjo.

Dobre sotrudnice pa že pripravljajo vse potrebno za kapelico, kakor mašne obleke in cerkveno posodje za bogoslužje.

Kmalu se bo začelo delo, ki bo v blagoslov ne samo mladini iz predmestja, ampak tudi prebivalcem Gaberja.

Ko se za silo uredi to, kar je dograjenega in se malo ustali delo, po-

tem pa bo treba dozidati še, kar manjka, in sicer lepo cerkev, ki bo posvečena don Bosku, gledališko dvorano in še en del poslopja. Nadejamo se, da bo z božjo pomočjo in z darežljivimi sreci tudi to uspelo, kar bo še poznim rodovom pričalo o socialnem razumevanju sedanjih dobrotnikov.

G. KANONIK

DR. MIHAEL OPEKA.

Mi slovenski salezijanci imamo še posebno dolžnost, da se spomnimo našega velikega prijatelja, pokojnega dr. Opeke. Predvsem zato, ker je bil predsednik slovenskega salezijanskega sotrudstva. To pokroviteljstvo je prav rad sprejel, ker je zelo čislal don Boska in njegovo delo ter visoko cenil delovanje salezijancev na Slovenskem.

Na don Boskovo kanonizacijo je tudi on pohitel in sicer je pri cerkvenih krogih nastopal celo kot voditelj romanja. S kanonizacije se je vrnil ves navdušen za don Boska in njegovo delo. Spoznal je velikana zlasti na oni slovesni dan, ko je sedanji sveti oče tako vneto govoril o don Bosku.

Marijo Pomočnico je še posebno častil. Kolikokrat je prišel na Rakovnik v cerkev k Mariji Pomočnici in molil tako otroško vdano pred njo, kakor vidiš le romarje, ki prihajajo od daleč k Mariji. Molil je križev pot in opravil svoje duhovske molitve. Ko je študiral svoje cerkvene govore, je premožokrat prišel kakor po razsvetljenje na Rakovnik k Mariji. Jeseni je po težki bolezni lepo okreval. Prva pot iz hiše ga je pripeljala k Mariji na Rakovnik, da se ji zahvali za zdravje.

Mnogo načrtov za svoje govore je še snoval. Med drugimi je dejal, da namerava napisati vrsto govorov o don Bosku in Mariji, kako namreč Marija sodeluje z ljudmi pri njih delovanju, za zgled pa bi mu bil don Bosko. Žal nam je, da mu je prerana smrt izvila pero iz rok, ker bi gotovo dobili novih biserov, ki jih je on toliko natrosil v svojih knjigah.

Našega velikega dobrotnika ohranimo v hvaležnem spominu! Molimo za pokoj njegove duše, da se oddolžimo za njegovo veliko naklonjenost do salezijanske družine.

† JANEZ ŽMUC. — K Mariji Pomočnici na Rakovnik se je zatekel svoje zadnje dni, da mu bo blizu ob smrtni uri. Vse, kar je premožel, je že za življenja njej izročil. Tako srečen je malokdo, kakor je bil on zadnje dni življenja, da bi imel vsak dan priliko za sveto obhajilo in duhovnika ob smrtni uri ob strani. Mirno je v Gospodu zaspal. Naj mu sveti večna luč!

Milosti Marije Pomočnice

V življenju sem že tolikokrat okusila očitvidno pomoč Marije Pomočnice, da se v vseh težavah k njej zatečem in v vseh nevarnostih pod njeno varstvo pribežim. Tudi v tem tednu nam je Marija s svojo posebno ljubeznijo stala ob strani.

Ob treh ponoči prileti žagar klicat: „Pomagajte, pomagajte, žaga gori, otroci bodo zgoreli!“ Vsi smo planili iz postelje, toda omotični radi spanca in prestrašeni od ognjenega svita, si nismo vedeli v prvem hipu kaj pomagati. Jaz sem takoj pomislila na Marijo in na ves glas zaklicala: „O, Marija Pomočnica, zdaj nam stoj ob strani in daj, da se ogenj ne razširi. Če nas uslišiš, ti bom poslala na Rakovnik pet sto dinarjev.“ Hiteli smo gasit. Komaj pet oseb nas je bilo, toda čez četrto ure je bilo že vse pogašeno. Vsak, kdor vidi kako se je vse razgorelo, se čudi, da se je dalo pogasiti in pravi: Tu je pa res sam Bog pomagal.

Tudi sam inženir, ki je prišel škodo cenit, se je izrazil, da še ne pozna slučajja, da bi se dalo poslopje pogasiti, če se je tako zelo razgorelo. Prepričana sem, da bi tudi mi ne bili mogli pogasiti, ako nam ne bi bila Marija pomagala. Zato z veseljem pošiljam obljubljeni dar. Poleg žage nam je Marija obvarovala tudi domačijo in vsa druga poslopja, ki so stala v bližini. Zato ne najdem zadosti besed, da bi se ji primerno zahvalila.

Dovže, Mislinje. Sotrudnica *Čas Elizabeta*.

Neka težka družinska zadeva je prišla na nas in je kot mora ležala nad nami ter nam grenila prej tako veselo družinsko življenje, ponoči pa odganjala miren spanec. Nismo vedeli za nobeno drugo pomoč, kot edino pri Mariji, ki je naša pomočnica in tolažnica. Začeli smo opravljati devetdnevnicu in prosili tudi na Rakovniku na storijo isto. Med devetdnevnicu so se začeli dvigati težki, svinčeni oblaki, obzorje je postajalo jasnejše, v daljavi se je prikazal prvi sončni žarek in kmalu zatem nas je obsijalo polno, jasno sonce družinske sreče. Marija je popolnoma uslišala naše prošnje. Kadar divjajo viharji težav, nas Mati Marija

zre milo z višav. O Mati, zahvala naj tebi vse dneve, noči - iz src prehvaležnih na veke doni!

T. A. K.

Lansko leto sva oba z možem bolehalo, tako da nisva bila za nobeno rabo. Jaz boleham že več let na živcih, mož pa je zbolel na jetrih in želodcu. V tem stanju je obljubil Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziki dar in istočasno sva začela opravljati njim v čast različne molitve. Od tega časa se nama je začelo zdravje kar vidno boljšati. Za to milost se Mariji in don Bosku javno zahvaljujema.

Radoslavci. *Marinič Marija*.

Zapletena sodnijska zadeva nam je delala veliko skrbi. Bali smo se, da pravdo izgubimo, čeprav smo bili vsi trdno prepričani, da je pravica na naši strani. Zatekli smo se v varstvo Marije Pomočnice in njenega vnetega častilca sv. Janeza Boska. Njima v čast smo vsaki dan nekaj molili. Zato se je pa vse srečno izteklo, za kar se jima prisrčno zahvaljujemo.

Selce. *Družina Možina*.

M. M. se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. Don Bosku za pomoč v smrtno nevarni bolezni.

Grabnar Ana, Zajasovnik, Motnik za večkrat uslišano prošnjo in za odvrtnje hude nesreče; *Kerec Štefan* iz Prekmurja, ker je Marija sprosila zdravje ženi, ki je bila že dalje časa bolna. *Virent Antonija*, D. M. v Polju, da ji je po opravljeni devetdnevnicu ozdravela težko razbolela roka. *Neimenovana* iz Rovt se prisrčno zahvaljuje Mariji Pomočnici, ker je njeno veliko prošnjo tako ljubeče uslišala. *Neimenovana* iz Hinj za uslišanje v važni zadevi. *Dobnik Marija*, Sv. Andraž pri Velenju za srečno prestalo operacijo in za zdravje.

Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku se priporoča za milost zdravja.

M. Eleonora, uršulinka.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: *Alfonz Pavel*. Urednik: Dr. *Franc Knific*.

NOVE RAZGLEDNICE za veliko noč.

Nezdrav pojav, da Kristusa izločajo iz zasebnega in javnega življenja, se kaže povsod. K temu pa vneto pomagajo naši nasprotniki, ki bi radi zatrli vse sledi krščanstva v javnem življenju. Žal, da se jim je to v veliki meri že posrečilo, ker so kristjani spali in je sovražnik zasejal ljuljko med pšenico.

Poglejte samo naše največje praznike! Res, da zvonovi tiste dni veselo pojo in da si nadenemo lepšo ali celo novo obleko, toda le obleko, sami pa ostanemo, kakršni smo bili in nismo do dna duše prežeti s praznikom, ki bi ga morali doživeti. Ob teh praznikih si ljudje voščijo veselja in sreče — navadno po razglednicah. Pa kakšnih? Na primer za veliko noč! V zeleni travi imaš zajca, ki ti čuva košarico pirhov ali pa si je celo sam oprtal koš pa jih nese. Kakšen smisel ima in kakšno zvezo zajec z veliko nočjo? Bogsigavedi! Dejstvo pa je, da je ljudem všeč. Pa ne vedo, da si je ne puhla, ampak hudobna glava izmislila to prevaro, da zatre tudi na razglednicah krščansko misel, ki bi tiste dni morala kraljevati med vsemi kristjani.

Prav iz tega namena, da se na ta način poživi krščanski duh, smo začeli izdajati razglednice za božič in veliko noč, na katerih mora biti izražena naša velika skrivnost svete vere. Sveta dolžnost vsakega kristjana, ki hoče živeti s svojo Cerkvijo, je, da se prizadeva širiti duha vere vsepovsod. K temu bi bile naše sotrudnice še posebno poklicane; saj imamo končno vsi ta namen, da širimo vero in vse dobrine, ki so z vero v zvezi.

Tudi letos smo izdali prav lepe razglednice, lično opremljene, da jo lahko vsakemu daste v roke. Predstavljajo naše svete veliko-nočne skrivnosti, ki so nam tako drage ali bi vsaj morale biti. — Razglednic samo novih je 12 vrst. Dobijo pa se tudi še iz prejšnjih let.

Vsaka razglednica **stane 1 dinar**. Tako lepih razglednic nikjer ne dobite za tako nizko ceno. Dobijo se pri vodstvu salez. sotrudstva.

KRIŽEV POT. — Pridno so ljudje segli po „Križevem potu“, ki je izšel v redni in potem še v izredni izdaji naših „Knjižic“. Zdaj smo se odločili, da damo v roke našim ljudem križev pot s slikami našega umetnika St. Pengova. Posnete so s slik križevega pota v blejski cerkvi. Prekrasen je ta križev pot in vzbuja splošno pozornost. Prav fotografije teh podob (seveda ne v barvah) prinaša nova izdaja „Križevega pota“. — Cena ji je kakor poprej le **1 dinar**. Pa poskusite kje dobiti tako knjižico s takimi slikami in molitvami za 1 dinar!

VELIKA KONGRESNA KNJIGA. — Velika kongresna knjiga o II. evharističnem kongresu v Ljubljani bo letos zopet aktualna, ko se bo maja vršil v naši bližini, v Budimpešti, svetovni evharistični kongres. Knjiga pa ima tudi sicer trajno vrednost zaradi ogromnega števila govorov in predavanj, ki nudijo mnogo gradiva za vsakovrstna predavanja. Misijonska tiskarna ima v zalogi še 75 izvodov, ki jih nudi po zelo znižani ceni: V celem platnu stane 80.— din, luksuzna izdaja z vezavo v usnju in z zlato obrezo pa 100.— din. Opozarjamo, da imamo v resnici samo še teh 75 izvodov. Kdor torej hoče imeti knjigo, naj jo takoj naroči.

Važno!

Važno!

O B V E S T I L O

o prilogi: Življenjepis sv. Janeza Boska

Že štiri leta izbaja kot priloga sal. vestnika življenjepis sv. Janeza Boska. Večina sovrudništva komaj čaka vsakikrat nadaljevanja in večina skrbno spravlja posamezne pole, da jih da vezati v knjigo, ko bo življenjepis dovršen. Ker je življenjepis velik, bi moral v prilogi izhajati še najmanj dve leti. Toda mnogi bi radi že lefos za 50 letnico don Boskove smrti imeli kar cel življenjepis vezan v lepo knjigo.

Da ugodimo tej želji in da ne bo treba še dve leti čakati ter zbirati posamezne pole, bomo rajši fakoj nafisnili vse strani, da bo izšla v celoti.

Zato: opozarjamo vse, ki so do sedaj skrbno shranjevali prilogo, naj se čimprej priglasijo, da jim pošljemo naenkrat vse ostale pole življenjepisa za prispevek 5 din.

Tako bodo že tekom par mescev imeli za 5 din celo veliko knjigo — prezanimiv življenjepis sv. Janeza Boska.

Odslej naprej priloga seveda ne bo več izhajala z Vestnikom. Pospeševalke, kaferim pošiljamo več Vestnikov skupaj, naj nam čimprej sporočijo, za koliko oseb naj jim pošljemo prilogo, ako sega še niso storile.

PLATNICE.

Že zdaj opozarjamo tiste, ki skrbno hranijo vse pole, da bomo dali izdelati izvirne platnice za vezavo knjige.

Platnice same bodo stale din 6 50 in jih bomo poslali z ostalimi polami tistim, ki so jih naročili. Platnice skupaj z vezavo pa stanejo 12 din, če bo kdo pri nas dal vezati knjigo. Svedujemo pa, da si je daste vezati pri kakšnem knjigovezu v bližini, da si prihranite poščne stroške. Nekateri so posamezne, zlasti začetne pole izgubili. Tem naznanjamo, da bomo imeli čez nekaj mesecev še posebej celo knjigo na razpolago. Kdaj se bo dobila in koliko bo stala, bomo še pravočasno sporočili v Vestniku.

Ob 50. letnici smrti sv. Janeza Boska bomo obhajali njegov praznik v Celju dne 13. marca — v Mariboru pa dne 3. aprila.

Podroben spored slovesnosti še pravočasno objavimo.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA